

РЕШЕНИЕ

№ 12313

гр. София, 09.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 18.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Йоана Владимирова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **326** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуален кодекс (АПК), във вр. чл. 2в, ал. 1, т. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Образувано е по искова молба на В. А. В., с която се иска осъждане на Административен съд – Хасково да заплати сумата в размер на 760 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди (сбор от размера на наложена глоба от 600 лева и присъдени разноски в размер на 160 лева) и сумата от 1 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за периода от 18.04.2024 г. до 19.04.2024 г. (чувство на безправие и несправедливост, гняв, безсилие и неудовлетвореност), ведно със законната лихва, считано от 19.04.2024 г. до окончателното изплащане на сумата, които вреди са причинени от правораздавателна дейност по КАНД № 101/2024 г. по описа Административен съд – Хасково във връзка с нарушение на правото на Европейския съюз, а именно на чл. 135 и чл. 1, т. 21, б. „б“ от Делегиран регламент на Комисията (ЕС) 2015/2446 от 28.07.2015 г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 952/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета за определяне на подробни правила за някои от разпоредбите на Митническия кодекс на Съюза.

Ответната страна - Административен съд – Хасково оспорва исковете, за което излага съображения, че ищецът не е направил устно деклариране на превозваните/пренасяните от него стоки. В тази връзка се поддържа, че не е приложима нормата на чл. 135 от Делегиран регламент на Комисията (ЕС) 2015/2446.

Представител на прокуратурата изразява становище за неоснователност на исковите претенции.

Съдът, след като прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото е приложена административнонаказателната преписката № BG2023/1000-1696 по описа на ТД Митница – Б., от която се установява за съставен АУАН № BG20052023/1000/М-1599 от 20.05.2023 г. срещу В. А. В. за извършено на 20.05.2023 г. нарушение по чл. 233, ал. 3, вр. ал. 1 ЗМ, изразяващо се в превозване на акцизни стоки – тютюневи изделия (цигари) през държавната граница без знанието и разрешението на митническите органи.

В АУАН е отразено, че на 20.05.2023 г. на МП „Капитан А.“, на трасе „входящи леки автомобили и автобуси“ е пристигнал лек автомобил марка „Мазда, рег. [рег.номер на МПС], на път от Р. Турция за Р. България, управляван от В. А. В.. Отразено е, че водачът и пътниците в автомобила са поканени устно да декларират носените от тях лични вещи, стоки и валутни ценности, което е извършено преди започване на митническата проверка. Същите не декларирали нищо. Извършена била митническа проверка на автомобила и багажа на водача, при която са открили укрити и недекларирани общо 50 кутии цигари без български акцизен бандерол (Marlboro 100's, с надпис „Duty free“). В АУАН нарушителят вписал възражения, с които изразил несъгласие с констатациите, че не е декларирал всички цигари.

На основание чл. 229, ал. 1 ЗМ е предоставена от В. А. В. сумата от 600 лева за обезпечение на евентуални вземания по АУАН. За предадена сума е съставена разписка № 23005421/20.05.2023 г. Също така са задържани горепосочените 50 бр. кутии цигари, за което е съставена разписка № [ЕГН].05.2023 г.

По преписката е наличен Протокол за извършена митническа проверка, който отразява констатациите в АУАН и възраженията на нарушителя. Допълнително са приложени лични обяснения на В. А. В., дадени на 20.05.2023г., в които нарушителят твърди за закупените кутии с цигари, за което с разполага с документи от безмитния магазин.

Впоследствие на основание чл. 44, ал. 1 ЗАНН са подадени писмени възражения от В. А. В., с които изразява несъгласие с фактическата обстановка, посочена в АУАН. Акцентира, че кутиите с цигари били поставени на видно място в автомобила (едните в купето, а другите в багажника пред куфарите) и не са били скрити от митническите служители.

По преписката са налични разяснения, дадени от служителите, извършили проверката. Единият пояснява, че устно е поканил В. А. В. и пътниците на автомобила да декларират носените лични вещи, стоки и валутни ценности, на което му му декларирали, че носят само личен багаж. След отваряне на багажника, служителите установили кутии с цигари, за което бил отбит за извършване на щателна проверка, на която установили допълнително 30 бр. кутии ц цигари, намиращи се на задната седалка.

Последвало е издаване на Наказателно постановление № BG2023/1000-1696/НП/25.09.2023 г. (НП) от заместник - директора на Териториална дирекция (ТД) Митница – Б., с което на основание чл. 233, ал. 3 и ал. 6 ЗМ е наложена на В. А. В. глоба в размер на 600 лева, представляваща 200 % от продажната цена на акцизната стока, както и са отнета в полза на държавата следните вещи: цигари Marlboro 100's – 50 бр. кутии, 1000 къса. В НП е посочено за извършено на 20.05.2023

г. нарушение на чл. 233, ал. 3, вр. ал. 1 ЗМ, за което е възприел изцяло фактическата обстановка, посочена в АУАН.

В. А. В. се е възползвал от правото да обжалва санкционния акт, за което е постановено решение № 230/12.12.2023 г. по АНД № 586/2023 г. по описа на Районен съд – Свиленград, с което е отменено Наказателно постановление № BG2023/1000-1696/НП/25.09.2023 г. на заместник - директора на ТД Митница – Б..

Районният съд е направил извод, че при съставянето на АУАН е нарушена разпоредбата на чл. 40, ал. 1 ЗАНН, с което е допуснато съществено процесуално нарушение. Районният съд е приел за недоказана фактическата обстановка в АУАН и НП, свързана с укриването на акцизните стоки, тъй като същите са били на видно място в автомобила. Допълнително се е позовал на чл. 135 от Регламент № 2446/2015 г., предвиждащ възможността за устно деклариране. В тази връзка е прието, че поставянето на акцизните стоки на видни места в автомобила представлява устно деклариране с конклюдентни действия за пренасянето на цигари. Също така е посочено, че не е налице осъществяване на деянието без знанието и разрешението на митническите органи, тъй като цигарите били на видно място. По тези съображения е направен извод за липсата на нарушение на чл. 233, ал. 1 ЗМ.

Впоследствие е проведен касационен контрол във връзка, при който е постановено решение № 1693/18.04.2024 г. по КАНД № 101 по описа на Административен съд – Хасково, с което е отменено решението на РС – Свиленград и вместо това е потвърдено Наказателно постановление № BG2023/1000-1696/НП/25.09.2023 г. на заместник - директора на ТД Митница – Б.. Със съдебния акт на касационната инстанция В. А. В. е осъден да заплати на Агенция „Митници“ сумата в размер на 160 лева, представляваща направени разноски за юрисконсултско възнаграждение за две съдебни инстанции.

Касационната инстанция не е споделила изводите на въззивния съд за наличие на съществено процесуално нарушение на чл. 40, ал. 1 ЗАНН. Също така не са възприето изводите за липсата на нарушение на чл. 233 ЗМ, за което са изложени съображения, че пренасянето на акцизни стоки (цигари) е станало без знанието и разрешението на митническите органи, доколкото уведомяването на митническите власти не е осъществено по регламентирания начин – писмено, устно, чрез електронно деклариране или чрез конклюдентни действия. Прието е за ирелевантно възражението, че стоката била поставена на обичайно място в автомобила, който извод е направен с оглед разписания фактически състав на митническата контрабанда. Решаващият съд е приел, че по недвусмислен начин е установено, че В. А. В. не е обявил и декларирал в момента на преминаване през митническия контрол въпросната акцизна стока. Същата била намерена в багажното отделение в резултат на действията на митническите органи и извършената проверка, което означавало липсата на знание за внасяне на акцизни стоки.

Наложената глоба е заплатена чрез прихващане предоставеното от В. А. В. обезпечение по реда на чл. 229, ал. 1 ЗМ. Налично е платено нареждане, от което е видно, че В. А. В. заплатил на Агенция Митници сумата 1600 лева, представляваща направените по делото разноски.

По делото е разпитана свидетелката З. В., която дава информация, че ищецът работи като адвокат и има служебни ангажименти, свързани с прилагане на европейското законодателство. Същият бил отдаден на професията и непрекъснато се борел за справедливост. В тази връзка обжалвал наказателното постановление за наложената

санкция за митническа контрабанда, но след решението на административния съд се разочаровал. Това му се отразило лошо на емоционалното състояние, тъй като бил тъжен, нещастен и ядосан. Същият бил разочарован от липсата на справедливост.

Съдът, съобразявайки разпоредбата на чл. 172 ГПК, доколкото свидетелката е съпруга на ищеца, дава вяра на свидетелските показания, тъй като са последователни, непротиворечиви и житейски логични с оглед обстоятелството за честолюбието на ищеца.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ.

Съгласно чл. 2в, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ административните съдилища притежават компетентност да решават спорове, по реда на АПК за вреди по чл. 1, ал. 1, както и за вреди от правораздавателната дейност на административните съдилища и Върховния административен съд. Разпоредба на чл. 2в ЗОДОВ урежда ред за разглеждане на искове срещу държавата за вреди от нарушения на правото на Европейския съюз (ЕС). Отговорността на съд за нарушение на правото на ЕС може да се ангажира само от съдебен акт, постановен в последна инстанция (в този смисъл решение от 30.09.2003 г., *Kobler*, C-224/01, EU:C:2003:513, точки 32-36 и 59; решение от 13.06.2006 г., *Traghetti del M.*, C-173/03, EU:C:2006:391, точка 31; решение от 09.09.2015 г., *Ferreira da Silva e Brito и др.*, C-160/14, EU:C:2015:565, точки 47 и решение от 28.07.2016, Т., C-168/15, EU:C:2016:602). Това е така, тъй като съдът, произнасяйки се с окончателен съдебен акт, по дефиниция е последната инстанция, пред която могат да се предявяват правата, предоставени им от съответните съюзни норми. Следователно само решенията на последната инстанция, а не необжалваемите съдебни актове, могат да ангажират отговорност на съда. Това правило намира своето основание в идеята, че засегнатото лице трябва да положи необходимите грижи, за да предотврати вредата. Ако то не се е възползвало от средствата за защита, които са му били на разположение, следва да се счита, че не е положило дължимата грижа.

Фактическият състав за ангажиране на отговорност се осъществява, когато нарушената правна норма има за предмет предоставянето на права на частноправните субекти, нарушението на нормата е достатъчно съществено и съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда. При липсата дори само на един от елементите на фактическия състав отговорността на ответника за обезвреда не може да бъде реализиран. В тази връзка в тежест на ищеца е да докаже следното: 1. Осъществено нарушение (чрез постановен съдебен акт) от ответника на правни норми на ЕС, предоставящи материални права на ищеца, а именно чл. 135 и чл. 1, т. 21, б. „б“ от Делегиран регламент на Комисията (ЕС) 2015/2446 от 28.07.2015 г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 952/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета за определяне на подробни правила за някои от разпоредбите на Митническия кодекс на Съюза; 2. Нарушението на тази норма да е достатъчно съществено; 3. Наличие на сочените имуществени и неимуществени вреди; 4. Съществуването на пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпените от ищеца вреди.

Изрично следва да се посочи, че настоящото производство няма за предмет проверка дали е извършено, респ. неизвършено административно нарушение от ищеца, тъй като е налице влязъл в сила съдебен акт на последна инстанция. В тази връзка предметът по настоящото дело не включва проверка за законосъобразността на постановения съдебен акт, тъй като не се допуска пререшаване на вече разрешен правен спор със

сила на пресъдено нещо. Редът за контрол върху влезли в сила съдебни актове е посочен в Глава четиринадесета на АПК – Отмяна на влезли в сила съдебни актове, а не в производството, разглеждащо искове по чл. 2в ЗОДОВ.

Конкретните оплаквания на ищеца са свързани с неприлагане на чл. 135 и чл. 1, т. 21, б. „б“ от Делегиран регламент на Комисията (ЕС) 2015/2446 от 28.07.2015 г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 952/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета за определяне на подробни правила за някои от разпоредбите на Митническия кодекс на Съюза (Регламент 2015/2446).

Съгласно чл. 135, т. 1 от Регламент 2015/2446 митнически декларации за допускане за свободно обращение може да се правят в устна форма, когато се отнасят за следните стоки: а). стоки с нетърговски характер; б). стоки с търговски характер, съдържащи се в личния багаж на пътници, при условие че стойността им не надвишава 1 000 EUR или нетната им маса не надвишава 1 000 kg; в). продукти, получени от дейността на селскостопански производители от Съюза в имоти, разположени в трета държава, и продукти от риболовни, рибовъдни и ловни дейности, които продукти се ползват от освобождаване от мита по силата на членове 35—38 от Регламент (ЕО) № 1186/2009; г). семена, торове и продукти за обработка на почвата и растенията, внасяни от селскостопански производители от трети държави за използване в имоти, граничещи с тези държави, които семена, торове и продукти се ползват от освобождаване от мита по силата на членове 39 и 40 от Регламент (ЕО) № 1186/2009.

Според чл. 135, т. 1 от Регламент 2015/2446 митнически декларации за допускане за свободно обращение може да се правят в устна форма, когато се отнасят за стоките, посочени в член 136, параграф 1, при условие че тези стоки се ползват от освобождаване от вносни мита като върнати стоки.

Според чл. 1, т. 21, б. „б“ от Регламент 2015/2446 „стоки с нетърговски характер“ означават стоки, съдържащи се в личния багаж на пътници, когато: i). имат случаен характер; и ii). се състоят от стоки изключително за лично ползване от пътниците или техните семейства или стоки, предназначени за подаръци; естеството и количеството на тези стоки трябва да е такова, че да показва, че те не се внасят или изнасят с търговска цел.

В случая оплакването на ищеца за неприложение на чл. 135, т. 1, вр. чл. 1, т. 21, б. „б“ от Регламент 2015/2446 се отнася до това, че Административен съд – Хасково не е съобразил възможността за деклариране на стока, която е с нетърговски характер. Изрично следва да се посочи, че по настоящото дело не е възможно преразглеждане на фактическата обстановка, възприета по КАНД № 101 по описа на Административен съд – Хасково, тъй като настоящият съд не може да приеме различни факти, за които е налице влязъл в сила съдебен акт. Възприемането на обратния извод би означавало недопустимо преразглеждане на спора, който е решен с окончателен съдебен акт. Липсва и оплакване за неправилно установяване на фактическата обстановка, дължащо се на нарушение на правото на ЕС. По тези съображения следва да се прецени дали вече установена фактическа обстановка е относима за прилагане на чл. 135, т. 1, вр. чл. 1, т. 21, б. „б“ от Регламент 2015/2446.

Вярно, че в своето решение Административен съд – Хасково не се е позовал и въобще не е обсъждал чл. 135, т. 1, вр. чл. 1, т. 21, б. „б“ от Регламент 2015/2446, както е направено в решението на РС – Свиленград. Това обаче се дължи на обстоятелството, че касационният съд (в случая Административен съд – Хасково) е приел, че липсва всякакво деклариране на стоката, тъй като уведомяването на митническите власти не е

осъществено по регламентирания начин – писмено, устно, чрез електронно деклариране или чрез конклюдентни действия. Накратко аргументите за това са, че стоките са открити в резултат на проверката, а не чрез деклариране, т. е. липсва „знание и разрешение“ на митническите органи. В този смисъл съдът е направил извод за липсата на осъществено устно или конклюдентно деклариране от страна на В. А. В..

Следва да се посочи, че митническо деклариране е действието, чрез което едно лице изразява по установени форми и начини желанието си за прилагане на определен митнически режим за дадена стока – арг чл. 4, § 17 от Регламент (ЕИО) № 2913/92. В случая ищецът не се е възползвал от този начин на деклариране по чл. 135, т. 1, вр. чл. 1, т. 21, б. „б“ от Регламент 2015/2446, което е довело до митническата проверка и откриването на стоките. Това означава, че с оглед установената фактическа обстановка е неприложима разпоредбата на чл. 135, т. 1, вр. чл. 1, т. 21, б. „б“ от Регламент 2015/2446.

При липсата на осъществено деклариране е невъзможно прилагане на сочената за нарушена съюзна норма. Трябва да се прави разлика между пропуск на съда за прилагане на чл. 135, т. 1, вр. чл. 1, т. 21, б. „б“ от Регламент 2015/2446 и извод за липсата на осъществено всякакво деклариране по случая (устно или с конклюдентни действия), водещо до неприложение на обсъжданите съюзни норми. Разпоредбата на чл. 135, т. 1, вр. чл. 1, т. 21, б. „б“ от Регламент 2015/2446 се отнася за възможността за устно деклариране, но същата е неприложима, тъй като от съда е прието, че такова въобще не е осъществено от ищеца. По тази причина не е приложена обсъжданата съюзна норма от съда, което не се дължи на незаконосъобразен пропуск.

В този смисъл Административен съд – Хасково не е допуснал нарушение на чл. 135, т. 1, вр. чл. 1, т. 21, б. „б“ от Регламент 2015/2446, а това означава, че предявените искиви претенции са неоснователни и като такива следва да се отхвърлят.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 АПК ответната страна има право на разноски, които са в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, който е минималният размер, съответстващ на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените искиве от В. А. В. срещу Административен съд – Хасково, с които се иска осъждане на ответника да заплати сумата в размер на 760 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди (сбор от размера на наложена глоба от 600 лева и присъдени разноски в размер на 160 лева) и сумата от 1 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за периода от 18.04.2024 г. до 19.04.2024 г. (чувство на безправие и несправедливост, гняв, безсилие и неудовлетвореност), ведно със законната лихва, считано от 19.04.2024 г. до окончателното изплащане на сумата, които вреди са причинени от правораздавателна дейност по КАНД № 101/2024 г. по описа Административен съд – Хасково във връзка с нарушение на правото на Европейския съюз, а именно на чл. 135 и чл. 1, т. 21, б. „б“ от Делегиран регламент на Комисията (ЕС) 2015/2446 от 28.07.2015 г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 952/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета за определяне на подробни правила за някои от разпоредбите

на Митническия кодекс на Съюза.

ОСЪЖДА В. А. В. да заплати на Административен съд – Хасково сумата в размер на 100 лева, представляваща направени разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: